

A close-up portrait of a young woman with long, wavy blonde hair and green eyes. She is looking slightly to the side with a soft expression. She is wearing a dark, textured choker necklace and a light-colored, patterned sweater. The background is a blurred outdoor scene with trees and a cloudy sky.

Sandra Rakušček

KRALJESTVO

Sandra Rakušček
KRALJESTVO

Nekje v vesolju obstaja razkošno kraljestvo. Tam živi deklica, ki ji je ime Marisa, njena dinastija pa izvira iz pradavnih časov in jo ne moremo klicati aristokratska, saj presega vse pojme aristokracije.

Vsi člani dinastije so neizmerno močni, obdarjeni z vsemi močmi in brezpogojno vdani vladarju, ki je sam gospodar vsega. Življenje je blaženost, center moči je Vrhovni cesar.

Marisini starši so se jo zelo razveselili, ker so imeli že kopico sinov, jim je hčerka predstavljala novo dragocenost v življenju. Raznolikost in lepoto bivanja.

Marisa je rasla v palači, ki se je svetila od vseh dragocenosti, zlata in blišča. Njej je bilo to vse samoumevno, pač dano s privilegijem rojstva v takšni družini. Njena varuška je bila mlado, lepo dekle, polno zvijač, smeha, nadzora nad deklico in hudomušnosti.

Marisa jo je skušala prelisičiti, pa se ni dala. Pridi, pridi Marisa, se greva igrat. Takoj je stekla za njo, okrancijana z nakitom vseh vrst in prelepo oblekico do tal.

Peljala jo je na čarobni vrt, kjer je raslo raznorazno drevje vseh oblik in barv. Med drevjem so letali pisani metulji vseh barv, z dreves so se oglašale papige in druge ptice, po vrtu so se ošabno sprehajali pavi.

Takoj je stekla k belim dišečim lilijam, ki so jo omamljale s svojim vonjem. Varuška Maya ji je dovolila, da se naužije čarobne arome belih lilij, ki presegajo vse umetne dišave vseh svetov.

Potem je Marisa odkorakala k jezeru, ki so ga krasili lokvanji in beli labodi. Maya se je ustrašila, da bo padla v vodo in jo je nežno odpeljala stran.

Zaželela si je eksotičnega sadja, kot je mango in ga pobirala s tal ter ga z veseljem okušala. Pri tem se ji je z zvonkim smehom pridružila Maya. Ko sta se do sitega najedli, jo je odpeljala v palačo.

Okopala jo je in preoblekla v zlato oblekico, okrasila s smaragdnom nakitom ter jo odpeljala na avdienco k Marisinim staršem. Njen oče kralj je bil grozno resen, mami kraljica pa nasmejana. Objela sta punčko in se razveselila, kako je lepo oblečena. Tudi varuški sta namenila sladke besede in jo nagradila z lepo verižico za ves njen trud.

Potem sta odšli k učitelju petja, ki je otroka učil raznoraznih pesmi ter igre na inštrumentih. Pa je že bil čas za kosilo. Šli sta v jedilnico, kjer so viseli venci cvetja, ki so dišali že na daleč. Vse je bilo lepo aranžirano in pripravljeno za jed. Dobrote vseh vrst so vabile z okusom in vonjem. Z veseljem sta zaužile več vrst jedi, pile

gosti sadni sok ter se kasneje odpravile k počitku.

Tako so minevali dnevi, v igri, učenju, plesu, še najbolj so deklico vlekli sprehodi po prelepem vrtu, kjer so ji družbo delale poleg Maye zgovorne ptice s svojim sladkim ščebetanjem.

Videti je bilo, kot da v njihovem kraljestvu nikoli ne bo gorja ali hujših stvari. Marisino življenje je bilo videti ustaljeno in blaženo v vseh pogledih. Oče in mati sta cvetela, obkrožena s svojimi potomci.

Le včasih so popotniki prinašali novice, da se sosednje kraljestvo pripravlja na vojno. Da hočejo dominirati in prevzeti še Marisine domove z vojaško silo. Nihče tega ni resno jemal, saj so vsi mislili, da bo prevladal zdrav razum. Vendarle je tudi Marisino kraljestvo obsegalo močno vojaško moč.

Seveda se mali Marisi še sanjalo ni o teh vojaško državiških poslih. Največja skrb ji je bila, če bo zdržala pri domačem pouku, kajti velikokrat se je naveličala svojih zanjo skorajda prezahtevnih učiteljev.

Raje je stekla v domače hleve skupaj z Mayo in se radostila ob pogledu na plemenske konje. Zaenkrat so ji dovolili samo zajezditi malega ponija, pa še tisti konjiček se jo je znal ustrašiti, ko je pridvela z glasnim smehom do njega.

A spretna Maya jo je posadila v sedlo konjiča in jo vodila skupaj s ponijem po domačem dvorišču do Marisinega polnega zadovoljstva. Občasno so se pripodili na dvorišče tudi njeni bratje, več ali manj starejši, razen najmlajšega, ki je še ležal v zibelki.

Fantje seveda imajo svoja veselja in najbolj jih je privlačil trening z meči, ne še pravimi, da se ne bi poškodovali. Namesto jeklenih so bili meči gumijasti in dečki so noreli sem ter tja po dvorišču ter se prebadali, kot da bi se šli že zaresno vojaško igro, a brez nemilih posledic.

Marisa in Maya sta se jim na skrivaj posmehovali, saj so bili silno smešni v svoji vnemi ter zagonu.

Če je kdo od fantov zapazil njun posmeh, se je zapodil proti njima, da sta kriče oddrveli stran od njih.

Najraje sta odskakljali do sadnih dreves, ki so se šibile od zrelega sadja vseh vrst, ter se do milega najedli slastnih darov narave. Potem pa odhod do bližnjih jezer, ter se je že prevesil dan v večer.

Ta večer naj bi imeli glasbeni nastop domače skupine ter skupen obed. Zatorej se je bilo treba pripraviti, okopati, razčesati lase, obleči lepo oblekico ter si nadeti sijajen nakit.

Maya je bila že vešča v tem in Marisa je bila kar brž okopana in preoblečena ter pripravljena za prijeten večer v toplem družinskem krogu.

Maya jo je pospremila do čuvajev, ki so jo odpeljali naprej, do njenih kraljevskih staršev, ki so najraje imeli najmlajšo ljubljenko v svoji bližini. Marisa se je posedla zraven staršev in občudujoče spremljala glasbeni nastop.

Prelepe pevke so pele z božanskimi glasovi, vmes so se prepletali moški pevski glasovi. Vse skupaj se je zlilo v harmonijo, ki so jo dopolnjevale prelestne plesalke in plesalci. Najbolj je bilo lepo videti umetelne cvetne aranžmaje, katerih sladkoben vonj se je širil po vsej dvorani.

Zadnjo pesem je zapela umetnica, katere glas je obsegal največ oktav, ob višinah njenih tonov so malček zažvenketali celo kozarci in čaše iz umetelnega kristalnega materiala. Večino pribora pa je obsegalo zlato in srebro, ki se je zloščeno lesketalo, kot bi hotelo priklicati pridih nepopisnega razkošja.

Vsi so bili vzneseni od čudovitega glasbeno plesnega nastopa, tudi Marisi so zardela lica od navdušenja. Po tem spektakularnem začetku večera se je prilegla prva jed, narezek z mnogovrstnimi siri, narezano zelenjavo in dinjo.

Namreč, v tem kraljestvu se že od pradavnine ni jedlo mesa. Naši predniki so modro ugotovili, da bodo ravnali z vsem živim v naravi z usmiljenjem. Do živali so se obnašali zaščitniško in ta zaščita se ni končala pred vrati zadnje postaje, zakola živali, ampak do smrti vsakega bitja.

Imeli so celo neke domove za stare in odslužene živali, kjer so plačani delavci skrbeli zanje na jesen življenja. Določen procent od državnih dobičkov je šel samo za oskrbo starih živali.

Njim je bilo to samoumevno in večina je bila silno zadovoljna, da so tudi živali imela ljubečo nego in oskrbo ter da se je tudi z ostalimi oblikami življenja ravnalo skrbno in z nežnostjo.

Čeprav je Marisa nekoč nekje ujela šepet dveh dam, da obstajajo tudi v kraljestvu redki posamezniki, ki imajo dovoljenje za jedenje mesa pod določenimi pogoji. Tisti pač, ki nikakor ne morejo brez mesne hrane.

Nikoli pa ni bilo organiziranih klavnic in nedoumljivo je bilo, da bi kdo trpinčil živali. Še celo za redke ubijalce je veljalo pravilo, da nihče ne sme slišati krika živali v trenutku smrti, smrt mora biti hipna, da se žival čim manj muči.

No, večina je bila tako ali tako zadovoljna s pestro in raznovrstno zelenjavno sadno

hrano, ter z mlečnimi proizvodi vseh vrst. Ter napitki, ki so imeli nepopisno dober okus zaradi zrelega in svežega sadja, ki je razvilo vso svojo sladkost in aromatičnost okusa.

Pa se vrnimo k večernemu obedu. Po začetnem prigrizku so prispeli zlati pladnji, obloženi s cvrtjem vseh vrst, tako bučke, siri, melancane....

Krompir in riž, sam ali z omakami, razni knedljčki in kroketi. Omakice od jogurtove do podobne majonezi, ter solate!!

Koliko solat! Niti naštetih ne bi znali vseh. Odrasli so pili grozdne napitke, mlajši sadne sokove ali limonade z odličnim medom, ki so ga pridelovali roji pridnih čebelic, ki so naseljevali kraljestvo v velikem številu.

Od vsega tega izobilja bi marsikoga zapopadla zavist, a hvala bogu je bilo te lastnosti v kraljestvu zelo malo, saj so imeli vsi vsega dovolj in nihče ni poznal lakote.

Po glavni jedi pa so pridne kuharice odposlale po strežajih ogromne količine sladkih jedi, te so priromale na mize v srebrnih pladnjih. Pite in štrudlji, velike torte s kremami, od limonove do malinove in tako naprej....

raznorazne sladke kroglice, orehove in kokosove, pa iz mleka v prahu... pa sorbeti in sladoled, postrežen v ohlajenih skodelah, obkrožen s kockami ledu, da se ne bi prehitro stopil.

vse dobrrote so šle hitro v promet. Lakote ni bilo hude, bil je pa velik apetit po okušanju vseh okusnih jedi.

Na koncu so si postregli še z zadnjim napitkom, odrasli so pili kavi podobno tekočino, mlajši pa kakave in čokoladne napitke. Vse je bilo omamno dobro. Tako so bili zadovoljni z vsemi dobrotami, da so se samo smejali in si kimali z glavami.

Kakšno prelepo življenje so živeli ti prebivalci! Marisini srečni ni bilo konca, največja skrb ji je bila, ali nosi oblekico dovolj elegantno in da ji nakit ne pade po nesreči na tla.

Po zaključku je ogromna sončna krogla ob zatonu naznanila konec večera in jih opomnila, da je čas, da se gre k počitku.

Mariso je po pozdravu od gostov, ki so sedeli za mizo, odpeljala Maya v sobane, kjer so bile zlate kadi, napolnjene z vročo, odišavljeno vodo. Po topli vodi so bili raztreseni cvetovi dišečih lilij.

Vse je bilo nadzemeljsko lepo, v zraku je lebdel sladkoben vonj, ki je izpareval iz

dišečih olj.

Maya je okopala Mariso in jo preoblekla v spalno oblekico, prepleteno z zlato-srebrnimi nitkami.

Odšli sta k počitku, Maya je spala v isti sobani kot Marisa, da je bila deklica stalno na varnem in da jo ni bilo strah.

V daljavi se je slišal glas nočnih živali, zrak je bil še vedno tropsko vroč, a kljub temu sta dekleti zaradi utrujenosti hitro zaspali.

Po jutranjem ritualu, ki je obsegal umivanje, preoblačenje ter osebno higieno, sta odšli na mestno tržnico. V množici ljudi sta bili skorajda neopazni. Vrvež je bil razigran, ljudje so se smejali, nakupovali, vsi so imeli dovolj in preveč za vsakdanje potrebščine, saj so bili vladarji kraljestva izjemno velikodušni in skrbni do prebivalcev.

Marisa si je zaželela par pisanih papig, Maya pa nekaj lepih oblek za sebe. Po nakupu sta plačali z srebrnimi goldinarji in izročili nakupljene stvari straži, ki ju je diskretno spremljala, tako kot vse člane kraljeve družine.

Po vrnitvi je sledil obilen zajtrk in jutranje učenosti z raznoraznimi učitelji. Marisa se je že vsega naveličala in komaj čakala, da po pouku odhiti v bližnji gozd. Tam se je začelo pravo življenje!

Dekleti sta tekali in se skrivali, se podili za razigranimi veveričkami in zajčki, ter za šalo plezali po drevju. Vmes sta nabrali zvrhan koš dišečega cvetja, ki bo lepa dekoracija njunima sobanama.

Pa je že napočil čas za kosilo. Popoldne pa je bilo v načrtu, da gredo s kočijo do obale, kajti morje je obkrožalo vso kraljevino in ni bilo tako oddaljeno.

Po kosilu so služabniki pripravili kočijo, vse za kopanje in zlato košaro z rubini, napolnjeno z raznoraznimi dobrotami, primernimi za morsko plažo. Ter obilo pitne sladke vode v glinenih vrčih.

Marisa je bila že nestrpna, kdaj odidejo, cukala je Mayo za rob obleke, ona pa se je le smehljala in mirila deklico, da bodo prav hitro šli na pot.

In res, Marisa in Maya sta vstopili v kočijo in kočijaž je pognal lepe žrebce v mirni drnec. Ob kočiji so jezdili še trije mladi fantje, za varnost in zaščito mladih popotnic.

Pot je minila hitro in počasi, hitro, ker je bilo med potjo toliko vsega za videti in počasi, ker so komaj čakali prihod na obalo.

Dekleti sta se šalili med potjo, Marisa je zaznala, da Maya kar nekam prepogosto pogleduje k enemu od stražarjev, Tari mu je bilo ime. Bil je res lep mladenič, imel je košate rdeče lase, zelene oči in bleščeče bele zobe. Ter stas kot se šika. Marisa še

ni razumela prav teh ljubezenskih iger, ampak priznala je Mayi, da si je izbrala čednega viteza za občudovanje.

Tako so konji prigalopirali že blizu obale, v daljavi se je že izrisala silhueta morske vile, ki je pripadala družini. Marisa je veselo vzkliknila, poglej Maya, morje!

Maya jo je skorajda preslišala, tako zatopljena je bila ob pogledu na čednega Tarija. A kočija se je že ustavila in dekleti sta izstopili. Kočijaž je odpeljal konje s kočijo v hlev blizu vile, dekleti sta se pa vrešče zapodili k morski obali.

Obalo so preletavali galebi, v daljavi so se nazirale silhuete delfinov in celo kit je bil viden kot drobna pikica nekje daleč, daleč stran...

V vodi so se razbirale neštete ribice, vseh barv in oblik, ki so švigale sem pa tja, obala sama pa je bila peščena in obdana s palmami.

Razpostrle so lesene ležalnike, letele do bližnje kočice se preobleči in že hop v vodo!

Bila je skoraj pretopla, a tako je prijala! Punci sta plavali počez in podolgem, saj je tudi Marisa že obvladala veččino plavanja. Razigranosti ni bilo konca, dokler nista postali tako utrujeni, da sta zlezli iz morske vode in se vrgli na ležalnike, čutili sta radost in sladko utrujenost.

Maya je odprla torbo z dobrotami, v vrče sta si nalili vode ter jedli do milega zadovoljstva.

Pridne kuharice so pripravile ogromno slastnih preparacij, od slanih štrudlov, pa raznih zavitkov, krem, kroglic, sadja vseh vrst.... lešnikove kroglice in kokosove, z mleka v prahu ter orehove...

Bilo je odlično, zato sta se najedli do polnega zadovoljstva. Ker je bilo na lesenih ležalnikih že vroče, sta se odmaknili pod palmine sence ter malo zadremali.

Po kratkem spanju pa sta spet zdrveli v vodo in tako naprej do poznega popoldneva...

Maya je kasneje v daljavi zagledala Tarija, ki se jima je približeval. Na primerni razdalji je nakazal, da je čas za odhod. Pospravili sta torbe in ležalnike ter odšli v vilo se na hitro oprhat.

Potem sta zvili dolge lase v kitke, se oblekli v udobne morske oblekice ter se pripravile za odhod domov, v palačo.

Kočija je že čakala in po podobni poti so se vrnili srečno domov. Večerja je bila zasebna, dekleti sta jedli sami, potem pa že spet k počitku v veselem pričakovanju, kaj lepega jima prinaša novi dan, nov list v mirnem življenju.

Ko sta se prebudili, sta po jutranjem ritualu odšli po hodnikih palače. Slišale sta kralja, kako se nekaj pogovarja s svojimi vodilnimi poveljniki na hodniku. Bil je videti bolj resen kot ponavadi in to ju je začudilo.

Seveda pa kaj dosti se v to nista poglobljali. Bratje Marise so že vadili svoje fantovske igre, od vežbanja s samostrelom dalje. Videli sta ju samo mimobežno.

Marisa je šla k svojim učiteljem in tako je skorajda minil dopoldan. Vrnila se je z Mayo k kosilu, po kosilu pa sta si zaželeli sprehoda ob jezeru. Primerno sta se oblekli in odšli na pot.

Vmes sta kramljali in se smejali, življenje je bilo videti sladko in brez vsakršnih skrbi. A tako je ponavadi, da življenje vedno prinaša dobro in slabo ali kombinacijo vsega skupaj.

Kar so nakazovali že temni oblaki v daljavi, ki sta dekleti prisilili k prejšnji vrnitvi domov, pod streho.

Med vračanjem v palačo sta srečali kralja, Marisinega očeta. Bil je v spremstvu vojaških poveljnikov in deloval je resno in zaskrbljeno.

To je Mariso začudilo, vedno ko je videl svojo najmlajšo hčerko, se je ustavil ob njej in jo prijazno pozdravil. No, danes pa se to ni zgodilo. Marisa se je namrščila, trmasto zacepetala z nogicami in stekla za Mayo. Vprašala je varuško, kaj se dogaja, a Maya žal tudi ni imela točnih informacij.

Dekleti sta nekaj pojedli, potem sta se usedli ob oknih sobane ter z radovednostjo opazovali okolico. Na okno je priletel črmlj in se zaletaval sem ter tja. Metulji so plesali svoj razigrani ples, na zelenih travnikih so plesali razkošni pavi in občudujoče ogledovali svoje odseve v jezercih.

Na vrata je potrkala mati kraljica. Mayo je poklicala v sosednjo sobo in tam sta nekaj šepetali. Marisa ni zmogla ujeti toka pogovora, saj sta bili preveč oddaljeni. Mati je po pozdravu odšla, Maya pa se je vrnila blede in s široko razprtimi očmi, v katerih se je lesketal strah.

Marisa je kot bistro dekletce takoj zaznalo, da nekaj ni prav. A Maya ji ni dala odgovora, samo potrepljala jo je po licih in ji dala nežen poljub na ličnice.

Takoj potem jo je zaposlila z domačimi nalogami ter odšla v garderobne prostore, kjer so imeli veliko kolekcijo obutve in oblačil.

Pripravila je velike skrinje, ter jih začela polniti z oblačili ter obutvijo. Marisa je

priletela k njej in jo radovedno spraševala, čemu to počne. Bodo odšli spet na morje v vilo za daljši čas? Bodo odšli na počitnice v gorske kočice visoko v gorah, kjer se že nakazuje prvi sneg?

Morda bodo s kočijami odpotovali v sosednja mesta k sorodnikom? Odgovora ji Maya ni dala, le blede lica so nakazovala, da jo nekaj silno skrbi. Marisa je postala nestrpna in skorajda že malo prestrašena tudi sama. Le kaj se gredo, le kaj se dogaja? Pozanimala se je tudi, kje so njeni bratje, 6 po številu in še najmlajši v zibelki, a Maya je samo zamomljala, da se tudi oni pripravljajo na potovanje.

Čas je vmes mineval, Maya je že dosti stvari spakirala, tako da sta dekleti odšli še k kosilu. Po palači se je odvijalo pestro dogajanje, stražarji so se premikali levo desno, zunaj se je pripravljalo kočije. Kralj se je prikazal, poklepetal s podrejenimi in spet izginil.

Kosilo je kljub temu šlo v slast, saj Marisa še vedno sploh ni vedela, kaj točno se sploh dogaja. Še vedno je bila otroško brezskrbna in mirna, na tihem je pričakovala kakšno daljše ugodno potovanje, ki ji zna prinesiti samo lepe dogodivščine.

Po kosilu niso šle na vrtove in travnike, niti v bližnji gozd ne, saj so dobile namig, naj ostanejo v palači. Torej so se vrnile v sobane, kjer je Maya zaključevala zadnje faze priprav in pakiranje v skrinje.

Igrale so se razne igre s kartami, pogledale kdaj tudi papige, ki so jih kupile na tržnici, papige so čebljale in skakljale sem ter tja. Marisa jim je natresla zrnja v izobilju ter si zaželela malo počitka na posteljah, na katerih so bile umetelno izvezene odeje vseh barv ter pisane blazine, okvir postelje je bil iz čistega zlata, posut z dragim kamenjem, ki je oddajalo nežno svetlobo vseh barv, od rubinasto rdeče do smaragdno zelene, to je bila tudi barva Marisinih oči.

Njeni lasje pa so bili zlati kot čisto zlato. Marisa je sladko zaspala, Maya pa je le gledala skozi okna

Ko se je Marisa prebudila, je Maya še vedno pogledovala skozi okna ter občasno korakala po sobi gor in dol. Marisa si je pomencala oči ter vstala s postelje ter stekla k Mayi, a le ta se danes ni odzvala na Marisin prešeren pozdrav in vabilo k igri.

Dejala je le, da odideta prej k večerji. Šli sta v jedilnico, ki je bila blizu soban, ker danes ni bila na razporedu večerja v glavni jedilnici, kjer se je občasno zbrala vsa družina.

Jedi je bilo v izobilju, tako da se je Marisa najedla do sitega, Mayi pa ni šlo danes nič kaj v slast, jedla je le rutinirano, bolj za družbo Marisi. Na vrata je potrkal stražar Tari in Maya je odhitela k njemu, vsaj malo bolj vedrih lic kot prej. Tari ji je dal neka navodila in Maya je po teh napotkih spremila Mariso do soban. Popile sta grenak

napitek z limono, ki je deloval tudi rahlo uspavalno ter poskušali zadremati.

Mariso je že pestila radovednost, ker vse, kar se je danes dogajalo, ni bilo po dnevnem protokolu in očitno nekaj ni bilo prav v palači. A vidno je bilo, da skušajo Marisi še prihraniti skrbi zaradi njene mladosti.

Marisa je kar kmalu utonila v sen ter pozabila na vse skupaj. Sanjala je neke čudne sanje, črne ptice so letele okoli nje in kriki teh ptic so doneli skozi sanjsko pokrajino.

Kar naenkrat jo je nekaj začelo tresti, ko je odprla še zaspane oči, je zagledala pred seboj zaskrbljeni obraz Maye, ki ji je dejala, Marisa, brž vstani!

Zunaj je bila še noč in Marisa je protestirala, a Maya ji je dejala, da mora takoj vstati in se pripraviti, saj gredo na potovanje.

Marisa je bila veselo presenečena, saj se je nadejala kakšnega sanjskega potovanja v neznano, ki bo morda presenečenje za njo, saj se je bližal njen 8. rojstni dan?

Zatorej je hitro vstala, poslušala varuško, ki jo je oblekla v nenavadna oblačila nevtralnih barv, ne tako razkošna kot ponavadi, lase ji je pa spletla v neopazno figo in jih pokrila s čepico.

Marisa ni bila ravno zadovoljna ob tem, samo ni upala nič reči, saj se je Maya zelo nenavadno obnašala. Ko sta se oblekli, so vstopili služabniki in spretno prenašali potovalne skrinje do kočije. Tari s še dvema fantoma ju je varno pospremil do kočije in žrebci so se spustili v malo hitrejši dir kot ponavadi.

Zunaj so bile zbrane čete vojakov, ki so jih vodili vešči poveljniki, kralj je bil zavarovan z lastno telesno gardo in malo oddaljen od palače. Marisa je s kotičkom oči zagledala kraljico z dečki, ki je vstopala v bližnjo kočijo, videti je bila objokana.

Vse je bilo nenavadno čudno, a Marisa se še ni upala dregati s preveč vprašanji, saj se ji je situacija zdela nenavadno napeta in popolnoma drugačna, kot je bila vajena do zdaj.

Potovanje je bilo videti dolgo, vmes je Marisa med klopotanjem kočije, ki je delovalo kot uspavanka, zaspala. Prebudila se je ob belem dnevu. Še vedno so bili na poti, a Marisa si je zaželela malo počitka, saj je postala lačna, žejna, morala bi tudi na stranišče.

Ustavili so se v bližnjem gozdičku. Tari je stražil, medtem ko so se najedle, napile ter odhitele nazaj v kočijo. Pot se je nadaljevala še ves dan z vmesnimi postanki. Nastopila je noč, Marisi je

je uspelo zaspati in pozabiti na vse, kar se ji je danes čudnega zdelo. A prebudilo jo

je sunkovito tresenje kočije, videti je bilo, kot da bežijo pred nekom. Ko se je prebudila, je zagledala objokano Mayo, ki se je kar tresla od strahu.

Marisa se je stisnila k njej in ji zašepetala, Maya, povej mi vendarle, saj nisem več tako majhna, kaj se dogaja??

Maya jo je pogledala z objokanimi očmi in ji na hitro povedala, da se pripravlja napad na kraljestvo Marisinih staršev in da so zaukazali beg k sorodnikom v drugo kraljestvo, ki naj bi bilo še varno. Če jim bo seveda uspelo zbežati, saj so se zapodili za njimi konjeniki napadalcev. Tari s skupino jih skuša zaustaviti, a sama Maya ni vedela, ali bodo uspešni.

Marisa je prvo pomislila na mamico in očeta ter brate in oči so ji zalile solze. Bila je v čudnem, nenavadnem šoku, ki ga v življenju še ni izkusila, saj je bilo njeno življenje do teh dni brez pretresov in velike žalosti.

Kolikor je bilo malo deklico strah, je zaradi pogumne kraljevske krvi celo sama skušala pomiriti Mayo, čeprav je bila še otrok. Ob temu se je še Mayi prikradel nasmešek na obraz, čeprav je bila drugače čisto obupana in v krču strahu.

Vmes sta zaslišali galop konja in zagledali okrvavljenega Tarija pred seboj, ki je za sabo vodil na povodcu še enega žrebca. Ustrašili sta se pogleda na njega, on pa ni zgubljal časa in jima je dejal, da morata takoj z njim, saj se gre za življenje. Drugih stražarjev ni bilo več za njim, kar je bilo samo po sebi zlokobno, saj se je dalo zaslutiti, da jih ni več med živimi.

Pomagal jima je iz kočije, Mariso je posedel pred seboj in jo čvrsto pripel, Maya pa je hitro stekla k sosednjemu žrebu in že so zdrveli v temno noč.

Maya je bila prav zaradi takih možnih nevarnosti izurjena tudi za ježo, kar se je sedaj izkazalo za veliko dragocenost. Dirjali so in dirjali skozi noč, kot bi jim bil za petami sam peklenšček. Po čelu jim je polzel pot, malo od divje ježe, malo zaradi strahu.

Tako so pridrveli do velikega jezera, kjer so zapazili čoln, ki je ležal med drevjem ter ga hitro spravili v jezero ter odveslali. Med potjo so učili Mariso, da bo od zdaj naprej Mara, ter da ne sme nikomur izdati svojega porekla in imena. Da ji v nasprotnem grozi smrt, saj so ubežniki in morajo nekaj časa bivati inkognito, dokler se kraljestvo ne znebi napadalcev.

Marisa, od danes Mara je v solzah vprašala za starše in brate, a Tari ji je dejal, da sam točno ne ve za usodo posameznih prebivalcev kraljestva, še za svoje starše in sestro ne ve nič. Vse kar ve je, da so bile čete Marisinih staršev poražene in razbite, nekateri so se pognali v beg, palačo so zasedli zavojevalci ter bo pač treba počakati na prihodnje dogodke. Da je velika verjetnost, da sta tudi kralj in kraljica v ilegali na begu.

Ter da bo čas prinesel tudi dobro nazaj, le trenutne razmere zahtevajo umik in da se skrijejo nekje kot navadni popotniki ter počakajo, da mine najhujše.

Maya je stalno zabičevala Marisi, da ne sme izdati imena, saj so napadalcem znana imena kraljevih otrok, ki bi jim zlahka lahko služila tudi kot sredstvo izsiljevanja, če bi jim uspelo zajeti dragoceni plen ter zapreti kraljeve otroke v ječo.

Med veslanjem so bil vsi živčni in napeti. Ni prijetno oditi iz varnega doma v neznano in to še kot ubežniki. Marisa je včasih potočila tudi kakšno solzico, a Maya jo je na vse načine skušala pomiriti.

Večina prtljage je žal ostalo v kočiji, le nekaj malega so uspeli vzeti s seboj v tisti naglici. Maya je pokrila Marisi prelepe lase zlate barve s čepico, ter jo preoblekla v neugledna oblačila. Nihče ne sme vedet, da se gre za kraljevsko deklco, saj bi to znalo biti nevarno za vso malo skupinico ubežnikov.

Čolniček se je zibal sem ter tja in plul v neznano. Kar je bilo samo po sebi srhljivo. V daljavi se je zazirala obala, odločili so se, da skušajo priveslati do obale, saj niso imeli ne hrane ne vode, žeja pa jih je počasi že začela pestiti. Tari in Maya sta že prej vrgla v vodo vse znake kraljevske dinastije, od zapestnic, nakita in orožja, saj bi jih to lahko izdalo.

Počasi se je čoln približal obali in nasedel na obrežje. Izstopili so in se zagledali v daljavo. Ne tako daleč so zagledali naselje, odločili so se, da odidejo tja, vsaj da pridejo do hrane in vode. Marisa je bila žalostna in utrujena, a ni bilo druge, kot da odidejo na pot. Vmes jo je Maya stalno učila, da je zdaj Mara in da so njeni starši umrli od bolezni ter da so preprosti vaščani sosednjega kraljestva, ki je bilo napadeno, zato so zbežali iskat nekje zavetje.

Da so vajeni vsakršnega dela in da so skromne narave. Tako so počasi prispeli do vasice, okrog ognjišč je gorel ogenj in dišalo je po hrani. V velikih vrčih se je lesketala sveža voda. Vsi so bili lačni in žejni ter so ob pogledu na to kar zacveteli.

Marisa, zdaj Mara je hitro zaznala, da se pečejo tudi ribe in meso, česar v njenem kraljestvu niso počeli. Ampak kot begunci so morali biti tiho in se delati, kot da jim je to vse naravno.

Zaprosili so domačine, ki so govorili v čudnem dialektu za malo hrane in vode. K njim je hitro pristopil hrust in dejal, da bodo jedli in pili, če bodo delali. Da on rabi par pridnih rok in Tari se mu zdi primeren za kmečka opravila, Maya pa za gospodinjstvo. Maro pa vzame zraven za na povrh, bolj iz dobre volje, saj za delo še ni primerna zaradi mladosti.

Ponudil jim je prenočišče v bližnji kolibi ter hrano. Sprejeli so z olajšanjem, da imajo

sploh kje biti in da si nasitijo lačne želodčke. Hrust, od sedaj njihov gospodar, jih je peljal predstaviti družini. Imel je dva sinova in čedno, prijazno ženo. Potem so jih pospremili v bližnjo kolibo, kjer ni bilo nobenega luksuza, kot so ga bili navajeni, ampak streha nad glavo je pa le bila.

Dobili so pogače za jed in sadja ter vode ter skuto, meso so odklonili z izgovorom, da sledijo nek verski post, ki je pri njih v veljavi.

Bili so tako utrujeni, da so po jedi kar zaspali do naslednjega jutra. Že zgodaj je potrkal na vrata sosedov sin ter jim dal delovne zadolžitve. Bil je izjemno prijazen in nežen, tako da so se razveselili, da jim le ne bo tako hudega, če so že morali od doma v takšni bolečini.

Tari in Maya sta odšla delat, Marisa pa se je sprehajala okrog kolibe in opazovala okolico. Blizu je bilo morje, videla je ribiške ladjice, kako odhajajo loviti ribe. Videla je živino, ki se je prosto pasla, zraven so bili sadovnjaki, tja je zašla in si odtrgala nekaj slastnih sadežev.

V srcu je bila nesrečna, saj ni poznala usode ne staršev ne bratev, samo upala je, da so še živi in da so tudi oni nekje dobili zavetje.

In Tari in Maya sta bila videti izjemno utrujena. Na Tarijevem hrbtu je Marisa celo zagledala sled biča, ob čemur je žalostno vzdiknila. Povedano ji je bilo, da je drugi sin zloben in da se rad izživlja nad delavci. Tari mu gre na živce, ker je čeden in telesno lepo zgrajen in močan, videti je pa tudi, da je vrgel oči na čedno Mayo in mu Tari predstavlja prepreko.

Vse skupaj je bilo videti nedoumljivo nevarno. Ker so ubežniki, ker jih lahko izdajo, ubijejo, ker morajo biti stalno ponižni do tal in še to ni dovolj, da jih ne zadane bič kakšnega sadista.

Nemirni in v strahu so zaspali, še prej so zaužili nekaj skorajda neužitne, neokusne hrane. Še najboljše tu je bilo sveže sadje in čista voda. Pa je prišlo jutro in spet jutro...

tako so minevali tedni, v strahu, delu, skrivanju, tesnobi, žalosti. Novice so prihajale zelo redko, včasih je Tari na polju ujel, da sta kralj in kraljica na begu, bratje Marise pa ravno tako nekje skriti. V kraljestvu še vedno vladajo okupatorji.

Tako so vedeli, da morajo vztrajati naprej in biti zelo zelo previdni. Maya je bilo najtežje, zaradi njene lepote jo je kar direktno osvajal drugi zlobni sin domačije, ki si je iskal ženo. Da ni prišlo že do česa hujšega, je bil zaslužen samo dobri brat od zlobneža, ki ga je držal na distanci in jo tako zaščitil. Medi so pravili dobremu sinu in bili so mu hvaležni zelo za pomoč.

Marisa je hitro zaznala, da v temu kraljestvu ne vladajo takšne vrednote, kot pri njih

doma. Bilo je veliko zavisti, ogovarjanja, zlobe, škodoželjnosti.... grupirali so se v skupine in zajedljivo obirali tiste, ki niso bili prisotni. Njej je bilo vse to čudno, saj tega ni bila vajena. Pri njih so se bolj skoncentrirali na dobro v človeku kot na slabo. Uporabljale so se grde besede in psovke, to je bil tudi za Mariso neznan svet.

Maya jo je podučila, naj bo previdna, naj ne posega v pogovore in se drži čim bolj ob strani. Če ne bo postala sumljiva. Že itak je posedovala aristokratsko prefinjeno lepoto, ki jo je Maya vešče zakrivala s turbani in ohlapnimi neuglednimi oblačili. Če se bo pa deklica izpostavljala, zna komu pasti v oči vse to specifično, kar poseduje Marisa kot kraljevska deklica.

Marisa- Mara jo je poslušala, saj se je itak bala teh groznih ljudi. Včasih je videla, kako ubijajo živali in se je stekla kar skriti. Hudo ji je bilo za trpeče bitje, po drugi strani ni razumela, zakaj sploh to počnejo. V njenem kraljestvu so namreč ščitili živali kot državljane kraljevine ter so jih hranili do naravne smrti teh bitij.

Maya ji je rekla, da je svet velik in da ponekod pač uživajo živali za hrano. Da kot gostja ne sme se vpletati v to, saj bo spet sumljiva. Naj deluje čim bolj neopazno, meso pa odklanja zaradi verskega posta, ki je doma pri njih, od koder prihajajo kot popotniki.

Marisi je bilo to težko razumet, a žal ni imela izbire. Ob grdih prizorih klevetanja ali ubijanja se je hitro stekla skrit in si pokrila ušesa. Vedela pa je, da v takem okolju ne želi prebivat, da želi nekoč spet domov. Upala je na kak čudež. Upala je, da bo kraljestvo nekega dne spet njihovo.

Tako so minevali tedni in meseci, vsi so malo shujšali zaradi stresa in slabše hrane.

Tari se je večkrat vrnil prebičan, od tem se je Marisi hotelo srce zlomiti od žalosti. Maya pa je bila vsak dan bolj plaha, saj zlobni gospodarjev sin ni odnehal z nadlegovanjem. Nek večer so se začeli posvetovati, da tako ne gre več.

Tari je nekje ujel, da eden Marisinih bratov zbira vojsko, s katero bi nazaj zavzeli njihov dom. Lokacija naj bi bila nekje 100 kilometrov od njihove nastanitve. Če bi uspeli nekako ujeti konje, ki so se ponekod prosto pasli, bi jim morda uspelo priti na to lokacijo. Bilo pa bi izjemno nevarno, saj bi jih lahko ujeli kot tatove konj domačini te vasi ali pa bi na njih prežale razne nevarnosti.

Tari se je znal orientirati kot izurjen vojak zelo dobro, tako da bi jim skoraj sigurno uspelo priti blizu lokacije Marisinega brata. Maya se je bala tega, da ubežijo, po drugi strani se je še bolj bala zlobnega gospodarjevega sina.

Tako je odločitev padla, za vikend, ko bodo v vasi praznovali en praznik, bodo poskusili izpeljati pobeg. Marisa je med dnevi, ko sta Tari in Maya delala na skrivaj zbirala oreške in bolj obstojno sadje ter polnila vodo v manjše vrče ter vse skupaj pakirala v tri torbe, za vsakogar po eno.

Hitro so se obrnili dnevi in napočil je čas za poskus pobege. Vsi so bili grozljivo živčni, saj bi le ta pobeg zlahka plačali z življenji. Maya in Tari sta imela še veliko moralno odgovornost, zaščititi življenje male kraljične. Brez nje se ne bi upala več pokazat pred oči njenim bratom in staršem.

Zvečer, ko so vsi bili v središču vasi, tam so rajali, pekli meso, pili sladko medico, so začeli izpeljevati svoj načrt. Na ramena so zavihteli torbe in potihem in šepetaje odšli malo izven vasi do travnika, kjer so bili konji na paši. Vsi so bili vajeni ježe, sedla so vzeli s seboj, z nežnimi besedami so se približali konjičem in osedlali vsak svojega izbranega konjiča.

Že so bili na tem, da zajezdijo in odbrzijo v noč, ko kar naenkrat zagledajo pred seboj osupel obraz dobrega gospodarjevega sina. Na smrt so se ga prestrašili.. Tudi on njih. A po tisti sekundi panike se mu je razjasnil obraz. Dejal jim je, kar pojdite. Ne bom vas izdal. Vidim, kako grdo delajo z vami, tudi mene srce boli ob tem. Ponudili so mu, da odide z njimi. A ni želel zaradi matere in družine, ki jo je imel preveč rad.

Poslovili so se z zahvalami za njegovo lepo obnašanje od njih in mu zaželeli vse dobro. On se je začel vračati v vas, oni pa so končno odrinili na pot. Vodila jih je najprej skozi goste gozdove, oglašale so se razne živali, včasih so zagledali kje leva, pumo, šakale, volkove, a vse te živali so jih le obšle in tako so varno potovali naprej.

Po nekaj urah so si vzeli čas za postanek, zaužili so nekaj sadja in oreškov, vodo so pili pa kar v bližnjem izviru. Bili so sladko utrujeni, srečni, da so ubežali in v upanju, da se kmalu snidejo z Marisinim bratom.

Zaspali so, Tari je skušal stražariti, a zaradi naporov in poškodb po bičanju še v tisti drugi vasici ga je kmalu pobralo.

Ko so se prebudili, so jih obkrožali domorodci. Grozno so se ustrašili in skočili pokonci. Videli so, da so Marisi sneli čepico z glave in slap zlatih las se ji je spuščal okoli obraza.

Niso vedeli, kaj naj si mislijo, ali jih bodo ugrabili, poškodovali, bog ne daj celo ubili?

Bili so dolgi trenutki negotovosti. Gledali so drug v drugega in spet usmerili poglede v ljudi, ki so jih obkrožali.

Kar naenkrat je začel eden domorodec vzklikati- zlatolasa princesa! Zlatolasa princesa!

Tari in Maya sta se ustrašila, kaj pa zdaj? Bodo izsiljevali za odkupnino, če so Mariso prepoznali?

Zelo negotovi občutki, tudi Marisa, obkrožena z vencem zlatih las je zmedeno in plaho gledala.

Ko so domorodci videli, da se bojijo, je pristopil k njim človek, ki je znal govorico njihovega kraljestva. Nasmehal se jim je in jih pomiril, da so varni. Da so prijatelji kralja v izgnanstvu, ker jim je nekoč v času velike lakote pošiljal hrano, da so preživeli. Po zaslugi Marisinega očeta so njihov otroci ostali živi. Tu so, da jim pomagajo, kam so se namenili, ali jih lahko skupina njih pospremi na cilj?

Vsi so bili srečni ob temu daru z neba. Ubežniki nepričakovane pomoči, domorodci pa priložnosti, da vrnejo kralju njegovo dobroto.

Peljali so jih v njihovo vas, tam so se najedli in napili do sitega ter mirno prespali noč, saj so bili že kar izmučeni. Ženske so Tariju naredile obloge iz gline za ranjen hrbet, zjutraj je bilo že veliko boljše, pa še za s seboj so mu spakirale zdravilno mešanico. Napolnili so jim potovalne torbe z dobro hrano, okopali so se in preoblekli ter se pripravili za potovanje.

Z vodiči je šlo vse lažje, brzeli so skozi gozdove in ravnice, se zaustavljali ob pitni vodi, kjer so se okrepčali in že so zagledali v daljavi tabor, ki bi bil lahko vojaški, čeprav je bil zakamufliran.

Marisi je srce divje začelo razbijati ob misli, da bi bil lahko v taboru tudi kdo od njenih najdražjih.

Tari pa je bil previden in je poslal enega domačina kot izvidnico.

Izvidnik se je vrnil še z eno osebo in Marisa je od sreče skoraj omedlela, bil je njen najstarejši brat, Hani! Presrečna in v solzah je stekla k njemu. Nista se mogla nagledati drug drugega, njuni sreči ni bilo videti konca. Solze so tekle in tekle, srce je plesalo divji ples radosti.

Ko sta se malo umirila, je Hani dal še vse spoštovanje Tariju in Mayi, ki sta zaščitila življenje Marise v teh vojnih časih in jo varno pripeljala nazaj. Odšli so v tabor, Marisa je videla nepregledne čete vojakov, ki so bili zbrani za napad in ponovno osvojitve njihovega doma. Hani ji je povedal, da so starši z ostalimi brati v enem bližnjem stolpu in da so vsi živi in zdravi. Marisini sreči ni bilo videti konca.

Dali so jim nastanitev v taboru, najedli so se, okopali ter se malo odpočili od vseh stresov. Marisa je zaznala, da se Tari in Maya zaljubljeno gledata, bila je po otroško vesela za njiju.

Še bolj vesela je bila, da so njeni bratje in starši živi! Skoraj nedoumljiva sreča in milost, sam dar Boga!

Ko so legli k počitku, je zaspala umirjena in srečna kot že dolgo, dolgo ne.

Jutro je prineslo slepeče sonce in nove dogodivščine. Marisi niso povedali veliko o pripravah na napad, razumela je le, da bo z Mayo premeščena v stolp k staršem in bratom, kjer jih bo čuvala straža.

Komaj je čakala, da spet vidi očeta in mater ter bratce. Že popoldne po kosilu naj bi jih odpeljali v stolp, Marisi so se te urice kar vlekle, a bile so sladko prijetne.

Popoldne se je zbrala četica vojakov, Maya je zajezdila konja in stisnila Mariso k sebi ter so oddrveli na pot. Pot je bila strma, v gore so šli, a okolica je bila neverjetno čarobna. Ptice vseh vrst in barv, ki jih Marisa še ni vseh sploh videla, izvirčki pitne vode so tekli po skalovju, rože pa, o, kakšne rože!

Vseh barv, vonjav, kot nek pravljичni vrt eksplozije barv in dišav. Marisa, ki je oboževala cvetje in ptice, je bila navdušena. Pot ji je minila kot v nekem hipnotičnem snu nebeške lepote. Pot se je še naprej vila navzgor in že so zagledali visok stolp masivne konstrukcije, ki se je bočil visoko pod nebo in oblake puhastih oblik.

Potrkali so na medeninasta vrata s tolkačem in škripaje so se odprla. Zagledali so spiralaste stopnice iz masivnega lesa in se povzpeli do vrha, kjer je stopnišče bilo razvejano v več prostorov. Odšli so pred vrata, kjer je stala straža in potrkali.

Odprli so vrata in Marisa je končno zagledala očeta in mater! Oblile so jo solze, enako njenega papija in mamico, objemom ni bilo konca in kraja! Vse skupaj je bilo čudežu podobno.

Niso verjeli več, da se jim bo sreča takole nasmehnila, da bodo še sploh kdaj prišli takole skupaj! Na njih je prežalo neizmerno število nevarnosti in samo sekunda bi lahko spremenila njihovo današnjo srečo v žalost. A Bog jim je bil naklonjen in jih je združil nazaj skupaj.

Ure in ure so klepetali skupaj v zanosu sreče, Marisa je pohvalila Tarija in Mayo, saj jo ne bi bilo tu brez teh svojih zvestih čuvajev. Povedala je za hvaležnost domordcev, ki so iz hvaležnosti jih pripeljali do njih. Na to se je kralj oče sladko odzval- dobro se z dobrim vrača!

Marisi so dodelili sobo, tam sta se z Mayo hihitali od sreče in se pripravljali za večerjo.

Veseli sta odšli na večerjo, kjer se jim bo v znak spoštovanja pridružil tudi Tari, saj je tako lepo bdel nad kraljevo ljubljeno in Mayo.

Večerja je minila v lagodnem duhu, le kot damoklejev meč nad glavo jim je visel

strah, bodo bratje Marise uspešni, bo glavni vojskovodja Hani uspel vrniti njihov dom? Kakšne žrtve bodo za to potrebne?

Vse to je še viselo v igri kot nedokončana šahovska igra. Zaenkrat jih je tešilo le dejstvo, da so spet skupaj, živi in zdravi.

Po večerji so legli k počitku, saj so jih vse silne dogodivščine izmučile, sploh kraljica je bila sladko utrujena, saj je spet objela svojo najmlajšo hčerko. Tako je minila noč in nastopilo je novo jutro.

Kralj je že navsezgodaj odšel v vojaški tabor, v igri naj bi bile zadnje priprave za napad na njihov oblegani dom. Tu ni smelo biti napak ali sentimentalizma, saj se je šlo za življenje. Vsi vojaki so tudi bili izurjeni v visoki vojaški kodeks, zajete talce so morali tretirati s spoštovanjem in jim nuditi vse za življenje, nikoli niso smeli škodovati ženskam, otrokom, starcem, pa tudi bežečih vojakov niso smeli ubijati medtem, ko so ti bežali za svoje življenje.

Ta pravila so bila že zdavnaj napisana in vsak, ki je kaj dal na svojo čast, jih je upošteval. Prebivalci te kraljevine se nikdar niso šli umazane vojne, saj so verjeli v večnost duše in da jih lahko doleti kazen po smrti pred božjim sodiščem.

Maya je nemirno hodila po sobanah gor in dol in Marisa je takoj začutila, da se nekaj z njo dogaja. Ni ji hotela povedati, zakaj se gre, čeprav je znala biti Marisa še kako sitna, ko je hotela kaj zvedeti.

Odšli sta na sprehod in se ustavili pri bližnjem potočku. Voda je žuborela nežno in tiho in sledila svojemu cilju. Enako kot je sledila svojemu cilju kraljeva vojska.

Ko sta se ulegli pod drevo in je Marisa malo zadremala, se je Maya kot preko jasnovidnega signala nazaj preselila na vojno bojišče. Vesela je videla, da sta tako kralj kot Tari še vedno živa. Bili so uspešni in so se že približevali ograji, ki je vodila do palače. S palače so sprožali proti njim lokostrelci puščice, a oklepi kraljeve vojske so jih dovolj učinkovito zadrževali, te roje puščic z neba.

Videti je bilo, kot da jih nihče več ne zmore ustaviti. Prebili so se skozi ograjo in z jeklenim ovnom odprli vrata v palačo.

Tam so zagledali mnoge stanovalce, ki so se v strahu razbežali, nekateri pa so se predajali in dvignili roke v znak, da se ne bodo borili. Kralj je zatrobil v rog, zvok je zadonel daleč naokrog.

Iz palače so prišli prestrašeni vojaki in vodja sovražne vojske, priklonili so se in vrgli

orožje po tleh. Videti je bilo, da je kralj spet gospodar na svoji zemlji. Zadoneli so rogovi in cimbele ter zmagoslavni vzkliki Tarija in njegovih soborcev.

Vešče so zajeli premagane nasprotnike in jih zaenkrat zaprli v prostorne ječe pod palačo. Potem bodo razmislili, kako naprej z njimi, ubijati niso hoteli nikogar, saj je to bilo v nasprotju z njihovo vojaško etiko.

Pregledali so vsako ped palače, da jih ne bi presenetil kakšen skriti izdajalec, ki bi še znal komu narediti škodo ali ga celo ubiti. Iz kuhinje so pritekli kuharji, kuharice in strežniki ter strežnice z velikimi nasmehi in pozdravi svojim dragim resničnim vladarjem.

Kralj jih je toplo sprejel in zaukazal, da pripravijo slavlje z vsemi možnimi dobrotami, da se vojska okrepča. Še prej je določenim četam zaukazal, da odpeljejo ranjene v bolnišnico in pripravijo mrtve za obredni pokop.

Kot po nekem čudežu je kralju uspelo sorazmerno hitro in zlahka nazaj osvojiti svoj dom. Mogoče so mu pri tem pomagale tudi nebeške sile? Pa blagoslovi modrecev?

Vsekakor, zaslužili so si počitek, kopel in dobro hrano. V srcu so žalovali za pokojnimi soborci, a verjeli so, da so že v raju, pa da jih gledajo z raja in se veselijo skupaj z njimi.

Po kopeli so se zbrali v veliki dvorani, kjer so bile pripravljene neštete mize, ki so se šibile od vseh dobrot in rujne kapljice. Kralj je naredil govor, se zahvalil Bogu in vsem dobrim silam, ki so ga vodile v boju, da je nazaj pridobil svoje kraljestvo. Obljubil je pošteno ravnanje z zaporniki, ki jih misli kasneje tudi izpustiti in s čuvaji pospremiti na njihov dom.

Maščevanje ali umori niso bili na kraljevem meniju, saj so bili vzdržni celo glede ubijanja živali. Kar je bilo žrtev je bilo le, da so povrnili svoj ugrabljeni dom nazaj, kar pa je bila njihova legitimna pravica. Naj živi kralj in kraljica! Je zadonelo po hali! Naj se slavlje prične!

Kralj tudi ni pozabil na svoje drage v stolpu, poslal je hitrega sla, ki je prenesel vesele novice kraljici.

Ta je bila tako vesela sla, da se je od sreče še dolgo jokala, hitro je poklicala Mariso in Mayo ter jima posredovala čudovite novice.

Tudi za njih se je začelo veselo rajanje, sploh ker so po nekem čudežu ostali živi tako kralj kot Marisini bratje ter Tari. Kraljica se je še vedno bala, da ne poseže kaj zlokobnega vmes, zato je milo prosila Boga in vse svetnike, da naj očuva njeno kraljestvo in vse njene drage.

Maya se je tudi jokala od sreče, Marisa pa je bila zgolj vesela, da je oče živ in bratje ter da se bo vrnila domov. Prihranili so ji vse podrobnosti, kaj vse je prežalo na nje, kakšne smrtne nevarnosti, saj je bilo to za malo princesko vsekakor boljše, ker ne bi še zmogla vsega razumeti.

Kot so razumele sla, naj bi naslednji dan tudi one odpotovale nazaj v svoj predragi dom, ki je bil za njih tako dolgo izgubljen. Maya je že veselo pripravljala prtljago za njiju dve z Mariso. Ta pa se je veselila, da bo videla nazaj svojo lepo palačo, upala je, da jih bodo pričakale vesele papige in pavi ter služinčad.

Že dolgo niso tako sladko zaspale. Prebudilo jih je petje ptic, veselo so vstale in se pripravile za potovanje. Tudi kraljica je z najmlajšim bratcem od Marise že končevala priprave za pot.

Skupaj s spremstvom so odšli peš iz stolpa po pobočju in se usedli v kočije. Kmalu zatem so se odpravili na pot v svoj dom. Pot je bila dolga, a pričakovanja sladka. Tako je vsem izjemno hitro minila. Že med potjo so jih pričakali presrečni prebivalci, ki so ob poti mahali z zastavicami in veselo vzklikali svojim dragim vladarjem.

Če prej niso še čisto razumeli, kako dobro vlado imajo, so zdaj, ko so okusili grobosti osvajalskih vojakov, ki so znali biti tudi neusmiljeni. Kazni so bile nečloveške, za vsako neposlušnost so bili bičani ali brez hrane, nekateri celo vrženi v temnice.

Mnogi so se morali tudi v solzah posloviti od ljubljenih domačih živali, saj so jih zavojevalci ubijali in jedli za hrano. Tako so razumeli, da se veselje in usmiljenje vračata nazaj v njihove žalostne domove.

Marisi so se nasmihali, saj so vsi imeli radi to malo princesko z zelenimi očmi in slapom zlatih las. Klicali so jo zlatolasa princesa. Marisa še ni razlikovala med lepim in lepšim, med višjim in nižjim. Njeno malo ponižno srce je imelo rado vse in vsakogar. Zatorej jim je vesela vračala nasmeške in mahala z ročicami. Še najbolj vesela je bila, da je bila lahko po dolgem času v družbi mamice kraljice in bratca.

Kmalu so se približali ograji, prečkali so jo in že zagledali nasmejanega kralja, ki je žarel od zadovoljstva. V naročje je vzel malo deklico Mariso, kraljica pa se je jokala od sreče. Tari in Maya sta se skrivoma pogledovala, ker sta tako ščitila Mariso v izgnanstvu, sta pridobila poseben privilegiran status v kraljevi družini. Imeli so ju za zaupanja vredni osebi.

Vstopili so v palačo, povsod so bili znaki opustošenja, ki jih je pustila osvajalska vojska in bitka med dvema silama za ponovno prevlado kraljestva. No, počasi se bodo stvari že spravile v red, važno je, da so spet vsi skupaj živi in zdravi doma.

Iz vsega tega so se vsi naučili, da varnost ni sama po sebi umevna. Da na njih prežijo tudi tuji zavojevalci, ki jim diši njihova bogata kraljevina. Da jih je le sreča rešila pred tem, da bi bilo še več smrtnih žrtev.

Po prvi sreči in nočnem počitku je bilo vse pripravljeno za slovo od tistih, ki so v spopadu izgubili življenja. Žal jim je bilo za lastne in tuje mladeniče, saj je smrt mladih ljudi vedno težka za sočutno srce.

Pripravili so pogrebne grmade, duhovniki so naredili lepo slovo in z baklami so prižgali grmade v zadnje slovo hrabrim mladeničem.

Vsi so bili žalostni, ampak člani kraljestva niso sprožili vojne, niso posegali po tujem, samo v samoobrambni bitki so si vzeli nazaj, kar je bilo njihovo. Iz srca pa je bilo vsem žal za te mlade ljudi, ki so bili oropani še za vse življenje. Vojna je vedno kruta in zmeraj je treba poskusiti vse, da do nje ne pride.

Tu je bil posebno moder njihov vladar, ki je bil znan po tem, da je vedno reševal spore z diplomacijo do točke samoobrambe, v katero je bil sedaj potisnjen, da je povrnil svoje zakonito pravo.

Po slovesu od mladih ljudi so šli vladar s svojimi svetovalci na posvet, kako bodo rešili problem z ujetniki. Odločili so se, da jim dajo za podpis listine, kjer se zavežejo, da ne bodo več vpadali v njihovo kraljestvo, v zameno za podpis pa jih bodo izpustili na prostost in jim dali konje ter hrano in pijačo za potovanje domov.

Mogoče se bo kdo skušal vrniti in se maščevati, ampak niti na kraj pameti jim ni prišlo, da bi jih držali v mučnem ujetništvu ali celo ubili. V njihovem kraljestvu je veljalo, da imajo celo živali pravico do življenja in svobode ter da je prva pot k miru odpuščanje.

Po sestanku so začeli podrejeni s pripravami, da pripravijo vse za podpis listin in za potovanje ujetnikov proti njihovemu domu. Povedali so kasneje, da so bili mnogi ujetniki ganjeni ob tej velikodušni gesti.

Nekateri so celo dejali, da bi radi ostali in pomagali k razcvetu kraljevine. Odobrili so jim te prošnje. Drugi so dejali, da se domov ne morejo vrniti, saj se bojijo maščevanja zlobnega sina poveljnika osvajalcev, ki je bil v spopadu ubit. Ti so se odločili za pot še naprej, proti severu, dali so jim nekaj zlata za nov začetek v novih domovinah.

Kralj se je po tem velikodušnem dejanju čutil izpolnjen, saj maščevanje rodi samo sovraštvo.

Pomirjeno je odšel v svoje sobane k popoldanskemu počitku.

Marisa in Maya pa sta srečno odvihrali k papigam, ki sta bili še kako živi in zdravi! Veselju ni bilo konca tudi ob snidenju z domačimi ljudmi v palači.

Potem sta odšli na potep po vrtu in nabirali sladko opojno sadje, ki sta ga velikokrat pogrešali v ujetništvu.

Videti je bilo, da se življenje vrača v ustaljene tire in da so premagali najhujše tegobe. Res drži ta rek, da se dobro z dobrim vrača!

Marisa je živela življenje kot prej pred napadom tujcev na njihov dom. Ob strani ji je stala zvesta Maya. Marisa je že začela bolj zaznavati ljubezenske igre in je s kotičkom oči rada opazovala, kako se Maya razveseli ob pogledu na Tarija.

Tari je postal še lepši mladenič, dozorel je in pridobil mišice. Maya, že prej čedno dekle se je tudi razcvetela. Videti je bilo, da bo nekaj med njima in Marisa se je bala, da bo s tem izgubila družbo Maye.

Enkrat je to omenila kraljici mami a ta jo je pomirila, da bo še par let Maya ostala z njo, vsaj do 15. Marisinega rojstnega dneva. Tudi Marisa je v vseh teh pripetijah začela počasi odraščati in je že vstopila v deseto leto starosti.

Barva njenih oči je sijala še bolj turkizno zeleno in slap zlatih las se ji je še bolj skodral v najbolj umetelno naravno pričesko. Lepota Marise je žarela na daleč in mnogi so se kar zdrznili ob njeni lepoti, seveda pa vse le diskretno, saj se je le šlo za kraljično!

Kralj je bil sila ponosen na lepo hčerko, bratje so tudi že odraščali v mladeniče, najmlajši bratec je že nekaj časa veselo tekal naokrog.

Vse je bilo videti sanjsko in rajsko lepo, še sama narava je prebivalcem vračala z nepopisno lepoto njihovo skrbno ljubezen. Vse je cvetelo, sploh lilije so oddajale žlahtno sladkasto aromo, vrtnice so se razpirale v cvetovih in popkih v vseh možnih niansah barv.

Marisa je z užitkom tekala po vrtovih in se skrivala v gozdu med drevesi ter včasih zaplavala z Mayo v mirnih jezercih.

Ob vikendih so večkrat s kočijo odšle k morski obali in se naužile slane vode in rahlega vetriča, ki je pihljal med raznimi palmami. Delfini so poskakovali v morski gladini in pisane ribice so švigale sem ter tja.

Tako so minevali dnevi v blaženem kraljestvu sreče, kjer so vsi poskušali biti čim bolj prijazni in dobri do vsakogar. Grde besede so jim bile neznane, sovraštvo, zavist in pohlep ravno tako.

Vse moči so usmerili v razvijanje dobrih karakterjev, saj so verjeli v večno popotovanje duše in da odneseš s seboj ob smrti tako dobra kot slaba dela.

Materialna bogastva so jemali kot dar, še dragocenejše od tega pa jim je bilo dobro in pošteno srce.

Vedeli so, da marsikje na svetu ni tako, zato so še bolj cenili vse, kar so imeli, tako duhovna kot materialna bogastva, ki so jih izpopolnjevala v tihi notranji sreči.

Zvečer po igrah v naravi so večkrat imeli v skupni jedilnici večerje. Tam se je širil razigran smeh, celo kralju in kraljici nasmešek ni izginil iz obrazov. Vse to so dopolnjevale razkošne cvetne ikebane, okrog so viseli dišeči venci cvetja, lesketalo se je zlato, srebro in dragi kamni.

Tako lepo je bilo vse skupaj, da so živeli že kot prebivalci raja.

Tako pač je bilo, ker se dobro z dobrim vrača!

Med dnevnimi dolžnostmi seveda Marisa ni smela zanemariti učenosti. Poleg raznih predmetov se je učila tudi plesa, ročnih del, gimnastike, celo nekaj vojaških spretnosti.

Če bi kdaj spet prišlo do vpada sovražne vojske, bi bilo zelo pomembno, da tudi sama Marisa obvlada nekaj prvin boja, skrivanja pred sovražnikom, iskanja sledi, orientacije ter kamuflaže.

Ker je bila Marisa nadarjeno dekle, ji je vse teklo gladko. Včasih sta vse to ponavljali z Mayo, ki je bila tudi izvežbana v vseh veščinah kot spremljevalka kraljevskega otroka.

Dekleti sta tudi radi odjezdili v gozdove, kjer sta nabirali gozdne sadeže. Tam so se rdečili omamni plodovi jagod, ki so dišale in imele opojen okus. Bile so tudi maline in robidnice, na gobe pa se nista kaj dosti spoznali.

Maya je poznala strupene sadeže in poučila Mariso, čemu se mora izogibati. Včasih sta odšli skoraj do roba prepada in opazovali dogajanje v globini. Tu pa tam je pritekla kakšna lisica ali zajček, ki se jih zaradi razdalje skoraj ni dalo razbrati.

Tu pa tam je prijezdil k njima tudi lepi Tari, Marisa je obljubila, da teh majhnih romantičnih srečanj ne bo nikomur izdala. Saj je bilo vse le bolj na pogledih in sladkemu šepetanju dveh zaljubljenih src.

Tu pa tam je pridirjala kar iznenada kakšna nevihta z grmenjem, takrat so se stekli skrit v pečino tam blizu. Včasih so šli celo malo dlje v pečino, čeprav je bilo Mariso malo strah. Je pa bilo zanimivo opazovati razne umetelne kamnite skulpture, ki jih

je skozi čas izoblikovala voda.

Bilo je kot v enem drugem svetu. Po nevihti pa so hitro odhiteli nazaj v palačo, da ne bi čuvaje preveč prestrašili.

Pred vhodom jih je ponavadi že kdo zaskrbljeno pričakoval. Marisa in Maya sta stekli najprej v vročo kopel, potem pa v puhaste postelje. Skozi okna sta radi opazovali migljajoče zvezde in luno, videti je bila blizu, čeprav je bila tako daleč. Včasih bi jo kar z roko prijel, tako blizu je bila videti.

Tako je minevalo prvo obdobje življenja mlade princese, ki bo čez nekaj let že godna za izbiro prvega ženina.

A do takrat, ko bo do tega prišlo, naj dekleti še spita sladko spanje.

Kraljestvo prinaša še polno novih dogodivščin, a prvo obdobje Marisinega življenja se tu zaključuje.

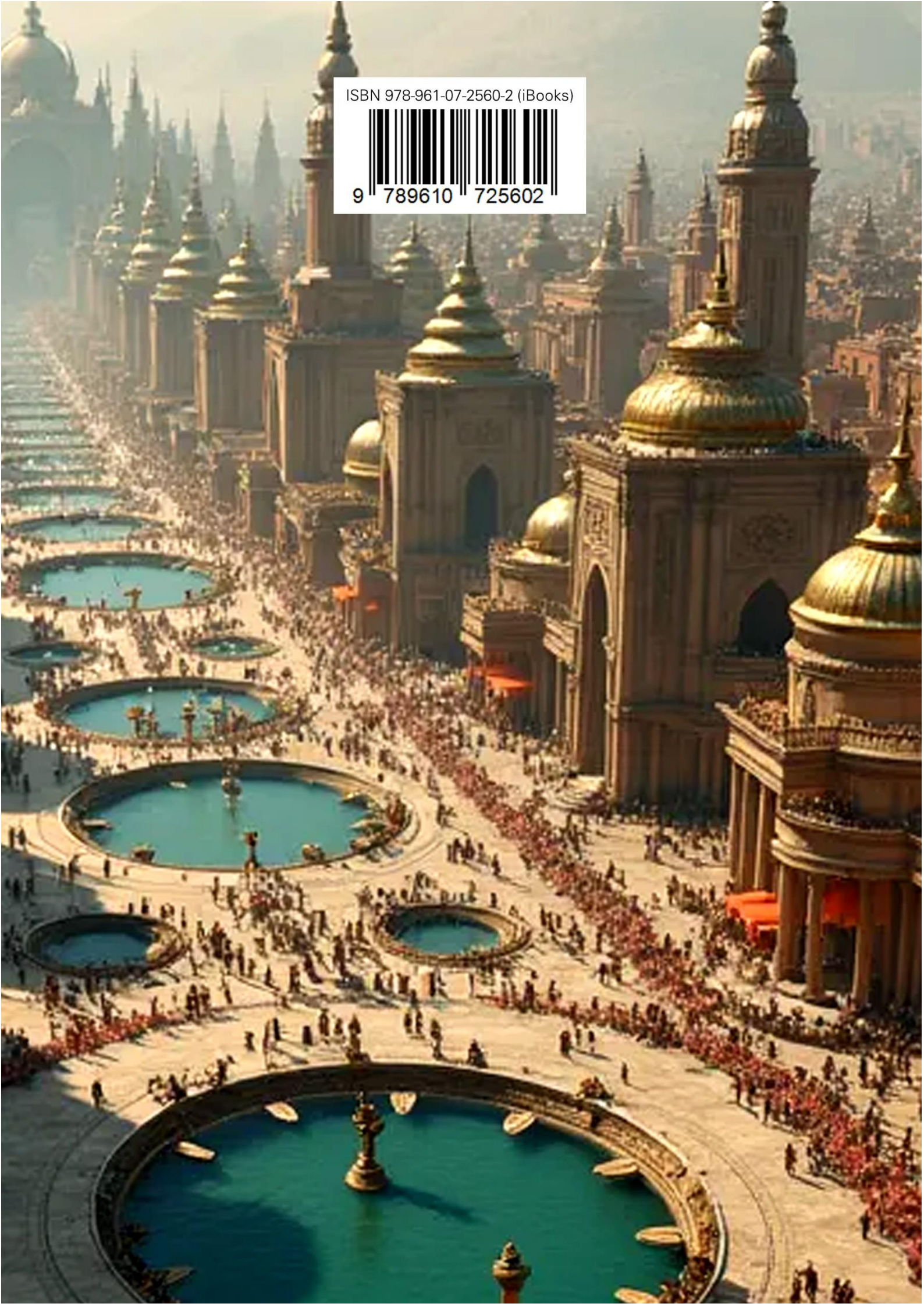
Iz skorajda otroka postaja počasi že dekle, zlatolasa princesa, ki speče čaka svojega princa.

A to bo pa že opisano v naslednji zgodbi.

ISBN 978-961-07-2560-2 (iBooks)

9 789610 725602

Naslov: Kraljestvo

Avtorica: Sandra Rakušček

Ilustracije na naslovnici; seaart.ai

Spremna beseda: Sandra Rakušček

Avtorske pravice: Sandra Rakušček

Založba- samozaložba, Sandra Rakušček, Trg Svobode 3a Kobarid

Lektoriranje- Sandra Rakušček

Oblikovanje naslovnice: Založba Smar-team

Leto izida; 2025

Naklada: e-oblika

Maloprodajna cena: brezplačna publikacija

<https://slogarca.com/>

datum objave; februar 2025

Cobiss ID 226153219

Zapis CIP

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 226153219

ISBN 978-961-07-2560-2 (iBooks)